

LLUITA

INTERNACIONALISTA

Nou any, nou segle,...
noves lluites

ATUREM-LOS!

Sumari nº 15-16

Nou any, nou segle... primer panorama pàg 3

Política: Euskadi. pàg10-12

Immigració. Lluites i política d'EUia pàg 4 a 6

Sindical: PEG, ensenyament públic (CAEPs), telemàrketig... pàg 7-9

Repressió contra la joventut, enfrontant el feixisme a Madrid, jornades de dones a Còrdova

Niça: un balanç. La nostra política pàg 9 i 13
pàg 14-16

Internacional: Marroc, Palestina pàg. 17 -19

Intent d'assassinat de Tomás Zayas, company del PT paraguaià pàg. 20

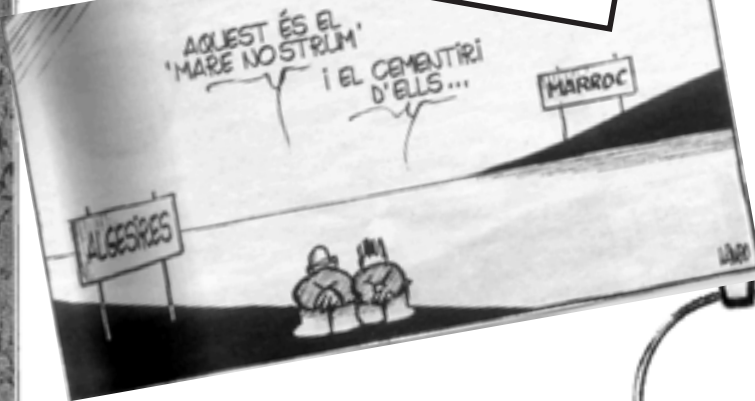
Suplements: Correo internacional 86

Manis contra la llei d'estrangeria

- ✓ BCN: 23/12, a les 12 hs., a Pla. Catalunya
- ✓ Madrid: 17/12, 12 hs.
- ✓ Girona: 17/12, 12 hs.

TAULÓ D'ANNUNCI

23/1 Entra en vigor la reforma de la Llei d'estrangeria!!
7-8/2 Jornada a l'aniversari dels fets d'El Ejido. Sevilla.

De Trotsky:
No només en les cases dels camperols, també als gratacles de la ciutat, junt al s.XX conviu el s.XIII. Cent milions de persones utilitzen l'electricitat i encara creuen en els poders màgics de símbols i exorcismes....Les estrelles de cine acudeixen a mèdiums. Els aviadors que piloten miraculosos mecanismes creats pel geni de l'home, porten amulets a la jaqueta. Quina inesgotable reserva de foscor, ignorància i salvatgisme posseeixen!"

Referint-se a l'Alemanya en vestres de la toma del poder per Hitler.

Compren 2 Airbús, pels viatges del rei i d'Aznar. Costaran 28.600 milions de Pts. Els d'ara, els van comprar al 88, als EEUU, i eren usats....Es podran beneficiar del plan Renove? Ara entenem per què als funcionaris només els poden pujar el 2% !!

Recordant la història...

Declaracions del governador civil de Girona.
"...una de dos, o todos los maestros sin excepción enseñan en correcto castellano con inquebrantable tesón patriótico, o, al convencerme plenamente de que no se hará así, propondré al Directorio Militar, que puede hacerlo, emplee sus facultades insuperables, con estatutos o sin ellos, y traslade en masa a los incorregibles, sustituyéndoles inmediatamente por maestros castellanos. Y no hay otra solución. No puede haberla más radical y eficaz."
Durante la dictadura de Primo de Rivera

El racó de les pintades

EL RACISME ES UN INVENT DELS RICS PER DIVIDIR ALS POBRES

Espanya té la tasa de mortalitat juvenil més elevada d'Europa. Les principals causes són el sida, les drogues, el trànsit i els suïcidis. El grup d'edat comprès entre els 15 i els 25 anys és l'únic en el que la tasa de mortalitat no ha disminuït de manera significativa des de 1960. Entre els joves d'aquestes edats, un 71 % de morts són violentes, degudes a accidents i suïcidis.

LA LLETRA:

"SER PASIU I INOFENSU EN AQUESTA SOCIETAT ES SINONIM DE SER ESCLAU DE LA SEVA MANERA DE PENSAR"

De INEM KILLERS

Amb l'inici del nou any –segle i mil·leni- aprofitem per a donar una ullada als esdeveniments que ens esperem tant en l'àmbit estatal com internacional.

En l'ordre intern el País Basc segueix centrant l'atenció. La situació política no es pot allargar molt més i la convocatòria d'eleccions sembla qüestió de poc temps. La gran pregunta dels resultats electorals és si l'actual ministre Mayor Oreja serà el nou lehendakari amb el suport del PSOE, o si amb l'ajut de EH o del mateix PSOE es continua amb lehendakari del PNB. Mentre això passa a les institucions, el Govern central del PP segueix amb el paquet de mesures repressives: fa pocs dies es jutjava a un jove que llençà un coctel molotov a un caixer i li van caure 16 anys de pressó; no calen comentaris!, i aquest mes també entrarà en vigor la reforma de la Llei del menor! Obviament el punt de mira són els joves bascos, però no només, doncs creixen els moviments de ruptura, anticapitalistes... i el govern els vol tallar d'arrel. La política del PP respecte a les autonomies va lligada a les paraules del rei el XXVè aniversari de la seva coronació en el sentit que ja s'ha fet molt per les autonomies, i ara toca impulsar la unitat d'Espanya. Euskadi, la desfílada militar de Barcelona, la política cap a l'ensenyament de les humanitats... arriben els aires centralistes amb regust franquista. ¿Serà possible endegar un moviment estatal contra la repressió i per la defensa del dret d'autodeterminació dels pobles com a única solució democràtica? Hi treballarem!

Però les mesures d'increment de la repressió no s'aturen en el problema nacional i la joventut sinó que planegen sobre els treballadors immigrants. Els fets de Lorca –com abans a El Ejido- evidencien l'explotació de l'immigrant. Aquest mes de gener entra en vigor la nova Llei d'Extrangeria, i el govern accelera els tràmits amb el Marroc perquè accepti –a canvi de diners, obviament- immigrants africans. Aquestes mesures no aturaran la immigració perquè creix la ruina de gran part del planeta sota l'economia "globalitzada", Serviran perquè hi hagi més morts, més màfies que trafiquen amb immigrants, més marginació quan arriben, més explotació, més racisme, més feixisme. Contra aquesta Llei no hi ha cap altra resposta que la mobilització i la unitat: local o estrangera, una sola classe obrera!

En matèria econòmica, en aquest darrer any de la pesseta, el Govern prepara una nova reforma laboral que abarateixi els acomiadaments com a punt central, una vegada més la pregunta està en saber si CCOO i UGT seguiran deixant fer un cop més o s'alçaran per aturar aquesta nova agressió.

En l'àmbit internacional segueix la lluita palestina fent front a la brutal repressió israeliana que ha provocat més de 350 morts en 4 mesos d'Intifada i els ferits ho són per milers. Les eleccions previsiblement enduriran la situació amb el possible triomf del Likud de Sharon, precisament qui va encendre la guspira el 26 de setembre. No obstant el poble palestí sembla disposat a deixar de combatre. Tot el suport a la Intifada!

Els "regals humanitaris" de l'OTAN per "salvar" el poble de Kosova en forma d'urani empobrit han començat a provocar els primers morts, leucèmies i càncer entre els soldats occidentals, ¿quants casos d'aquests patirà la població civil? Aquest fet ens torna a demostrar que no era l'alliberament dels kosovars de les mans sagnants de Milosevic el que buscaven les forces imperialistes. Potser algun dia les Plataformes de Solidaritat trobaran un camí menys costós per als pobles que lluiten contra l'opressió que demanar que s'enviïn els soldats imperialistes.

Sense moure'ns d'Europa, ni dels socis de l'OTAN, està la situació repressiva que viu el poble turc i a la que feia front la vaga de fam dels presos polítics. Més de 30 morts amb la intervenció d'exèrcit i policia, a hores d'ara 131 presos més en estat de coma per continuar la vaga. Mentre el règim va imposant les cel·les individuals per a facilitar les tortures i incomunicar els presoners polítics.

El Pla Colòmbia se segueix implementant sota el silenci còmplice de la premsa. És la primera intervenció militar directa imperialista del nou segle. En aquest cas volen salvar els nostres joves de la droga!, però justament ho fan en una lluita per liquidar la guerrilla de les FARC que controla quasi el 40% del territori. De fet, tot el continent sudamericà viu un ascens de les mobilitzacions: Equador, Perú, Colòmbia, Argentina...

La discussió sobre aquesta situació i com intervenir-hi serà un dels dels temes cabdals que tractarà el congrés que ha de reunir aquest any la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-ci) -l'organització de la qual LI n'és secció simpatitzant-, i de com avançar en el reagrupament de forces per construir una nova internacional obrera que doni una perspectiva a la lluita parcial que, a molts indrets del planeta, s'oposa al capitalisme i l'opressió. Estem convençuts que aquesta és l'única sortida positiva d'aquest panorama que se'ns presenta dur i difícil.

Amb l'inici del nou any –segle i mil·leni-...

...serà possible endegar un moviment estatal contra la repressió i per la defensa del dret d'autodeterminació dels pobles com a única solució democràtica? Hi treballarem!

... segueix la lluita palestina fent front a la brutal repressió israeliana...Tot el suport a la Intifada! ... Els "regals humanitaris" de l'OTAN per "salvar" el poble de Kosova en forma d'urani empobrit ... Potser algun dia les Plataformes de Solidaritat trobaran un camí menys costós per als pobles que lluiten contra l'opressió que demanar que s'enviïn els soldats imperialistes.

... (convocatòria del) congrés que ha de reunir aquest any la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-ci) -l'organització de la qual LI n'és secció simpatitzant-

Postura d'EUIA davant la lluita dels immigrants

Marejar la perdiu

Les mobilitzacions contra la llei d'estrangeria del PP s'estan succeint a diferents llocs de l'Estat. Però a cadascuna d'elles estarà també present la realitat dels milers que avui són "il·legals" gràcies a la "democràtica" llei 4/2000 que des de CCOO, UGT, PSOE, IU, SOS Racisme... i un llarg etcètera s'han entestat a vendre's com "el mal menor" quan no han dit que directament es "la solució". Dins de la farsa d'on passar els límits que determinen que uns tenen papers i d'altres no, es mou EUIA-IU. Només que com cada vegada que entra en acció el moviment obrer –sigui nadiu o immigrant-, s'estrenyen els marges i l'EUIA no sap on ficar-se: així va passar el 26 de novembre a Barcelona.

Unitat d'acció per enfrontar la dreta sí, però definició clara de la política pròpia, també

La negació dels drets fonamentals del immigrants, la seva criminalització, així com la de les organitzacions i persones que se solidaritzen són motius prou greus per a que multipliquem els esforços a tot arreu per a enfrontar-la. No estem discutint, doncs, si se signa una convocatòria conjunta amb organitzacions amb les quals tenim diferències per enfrontar una llei que empitjora la situació dels immigrants. El que estem dient és que això no obvia una definició pròpia i clara de l'organització. I el que no es faci tampoc no estalvia que, quan hi ha mobilització, necessàriament, un acaba triant. I desgraciadament per als companys de l'EUIA, la tria no és del costat dels treballadors, aquest cop immigrants.

La mobilització de Barcelona tenia dues parts diferenciades. La primera, amb una capçalera formada per les autoritats municipals, i els dirigents polítics i sindicals de CCOO i UGT, a favor del manteniment de la 4/2000: reunia unes 1000 persones. La segona, d'un es 3.000, estava essencialment formada pels treballadors immigrants que la 4/2000 ha deixat fora, ja fos perquè no se'ls va acceptar la regulació, ja sigui perquè van arribar després, ja sigui perquè no tenen documentació del país d'origen per a expulsar-los... i, com és de lògica, exigia papers per tothom i per tant la derogació de qual-sevol llei d'estrangeria.

I, on eren les banderes de la EUIA? El millor seria dir allò de les enquestes: "no sap-no respon". Perquè hi tenien companys a la primera, perquè allà estava C I T E - CCOO; o

lluitaven. Només que, com venim preguntant-nos de fa temps: és possible compatibilitzar-ho?

La prova de foc, l'havien passat abans: CITE i l'USCOB havien dit no a la lluita dels subsaharians de Plaça Catalunya

Sí, com sona. Amb els companys en lluita havíem recorregut els sindicats i les seves organitzacions d'immigrants buscant el suport al començar la campanya de Plaça Catalunya i el Parc de l'Espanya Industrial. Les demandes: sostre, treball, vivenda, no imposaven cap compromís amb la derogació de la llei, ni tampoc amb els de la reforma. Fins i tot el que es demanava podia trobar esquerdes a l'aplicació de la 4/2000. Doncs bé, a CCOO, havíem concretat una cita a la qual, per l'hora, va acabar anant-hi només un company marroquí de la Plataforma. Allà la resposta va ser que eren molts milers els companys amb problemes de legalitat i que, per tant, ni CITE ni la USCOB donarien suport a una lluita específica. Si, repetim, com sona: és com si a algú que lluita contra la mobilitat geogràfica li diuen que, com en són molts milers els que pateixen la reforma laboral –que, com la 4/2000 va deixar passar CCOO-, el sindicat no recolzarà la vaga de l'empresa. CITE i la USCOB, fins i tot fent arribar al seu secretari general còpia de la sol·licitud i demanant-li expresament una entrevista, ni va signar la primera ni va concedir la segona. Tot i que, al mig, havíem demanat a les estructures de la EUIA que prenguessin una decisió que fos concretada a nivell sindical. Impossible.

Els companys subsaharians de Plaça Catalunya coneixen CITE per les seves promeses al mes de juny de tomar havent estudiat el cas, i ara a través d'un organisme municipal, institucional, el SAIER, que els va enviar al CITE a donar les seves dades personals per a veure com tramitar els papers –de primeres, enviant-los a un notari que costava 15.000 ptes per cap per a que certifiqués "si la seva ambaixada els reconeixia ciutadans"-, junt amb la qual cosa els deien que si no aturaven les mobilitzacions els papers no hi serien.

I la EUIA? I les seves posicions al si de CCOO, tant més en una territorial que dominen els seus militants, els crítics? Semblaria que també "no sap-no respon". Altra vegada, companys: encara no és hora de buscar a l'esquerra i lluitar, junt amb aquells que ja ho estan fent –sigui quin sigui el color de la seva pell- per un nou reagrupament revolucionari?

Mª Esther del Alcázar

perquè allà estava la simbòlica USCOB dels crítics. Tant com hi tenien militants a la segona que anaven i venien tot volent estar d'alguna manera amb els qui

Immigració i sindicació

CGT obra les portes als treballadors sense papers

Des d'aquestes pàgines hem vingut defensant el caràcter de classe de les lluites dels immigrants. És justament perquè són treballadors pel que malviuen entre la política del govern, la persecució policial i els atacs feixistes: per a mantenir-los com a la mà d'obra barata que la patronal necessita. Aquest va ser el crit dels immigrants d'El Ejido.

Però amb dir-ho no hi ha prou, i més quan les organitzacions de treballadors, els sindicats, deixaven el tema en organismes "colaterals" com CITE de CCOO, Amic d'UGT o Portes Obertes de CGT que, amb diferents polítiques, vénen assessorant els immigrants. Estem parlant d'obrir les portes dels sindicats, com a aturats que són i amb una problemàtica específica, la manca de papers.

Així ho vam impulsar dins la CGT de Catalunya i pensem que la resposta, facilitant l'afiliació massiva als companys subsaharians i búlgars, i que ara comença amb els asiàtics, és un pas molt positiu perquè trenca amb les barreres del govern i la patronal, tot imposant que amb papers o sense, autòctona o estrangera, només formem part d'una sola classe obrera.

Desembre 2000

Mª Esther del Alcázar

A Girona totes les centrals criden a l'afiliació

Uns dies abans que Fernández Miranda aparegués "advertint els sindicats que no poden afiliar immigrants irregulars", els companys de Lluita Internacionalista de Girona signàvem un comunicat conjunt amb l'Associació AMEF 17 de març, el Col·lectiu d'Immigrants de l'Alt Empordà, i la CNT reivindicant la sindicació, en coherència amb el que totes aquestes organitzacions impulsem dia a dia. Per això ens vam alegrar quan, en distribuir aquest comunicat uns dies més tard a la manifestació a Girona contra la reforma de Llei d'Extrangeria, en aquesta es llegia un manifest de cloenda en què les organitzacions convocants -CCOO, CGT, UGT i la Coordinadora

d'ONGs- feien la mateixa crida a la sindicació d'immigrants sigui quina sigui la seva situació legal.

Cap immigrant sense afiliació! Cap central sindical sense treballadors immigrants!!

Desembre 2000

Jordi-Girona

La lluita dels sense papers segueix a Barcelona

Ningú no és il·legal

Hem vingut fent esment a tots els nostres diaris, des de setembre, del procés de lluita encetat pels immigrants sense papers subsaharians i búlgars a partir de la seva decisió de romandre a la Plaça Catalunya i el Parc de l'Espanya Industrial fins tenir solucions pel que fa a sostre, treball i papers, així com les successives mobilitzacions que durant aquests mesos s'han portat a terme. Aquesta lluita va encarar-se a les tres administracions: Ajuntament, Generalitat i Delegació de Govern tot exigint que cadascuna fes ús de les seves competències per a resoldre el problema.

Malgrat el que va tardar la resposta, cal dir que al final l'Ajuntament de Barcelona es va responsabilitzar de donar un sostre provisional als immigrants a l'alberg de Valldonzella. No podem dir el mateix de les promeses de la Generalitat de coordinar ofertes de treball, ni de la nostra proposta de que en cas que en faltessin, podien complertar-se amb cursos ocupacionals: a dia d'avui, el Sr. Miret s'ha negat a tenir una altra entrevista per a explicar si per una o altra via estan decidits a resoldre el problema laboral del conjunt de companys afectats. Encara més llunyana està una solució per part de Delegació del Govern.

Però tal com vam comentar a LI14, a aquest moviment van sumar-se els col·leccius pakistanesos, bangladeshís i hindús. La seva problemàtica és una

altra: són companys que en el seu dia, i dins el període establert per a la regularització d'enguany, van presentar els papers i o no han rebut resposta o aquesta és negativa. A més molts d'ells, que van ser víctimes de màfies, avui es troben criminalitzats per la policia que els deté i a l'alliberar-los ho fa amb una ordre d'expulsió de pocs dies.

Així doncs, la mobilització no pot decaure ni un dia, i cal que ens afegim als milers de companys sense papers que es venen mobilitzant en exigència de solucions, amb més força encara fins aconseguir les seves reivindicacions mínimes:

Papers, treball i sostre per als col·lectius subsaharià i búlgar. Que Generalitat i Delegació de Govern compleixin amb les seves responsabilitats!!!

Regularització immediata de tots els qui van presentar la sol·licitud en terme. Retirada de les ordres d'expulsió criminalitzant a les víctimes de les màfies!!!

Ningú no és il·legal!!!

Maribel Pulido

Madrid Contra la reforma

Entre dues i tres mil persones ens vam mobilitzar des de La Cibeles contra la llei del PP. Si sobraven els motius per manifestar-se, especialment quan acabava d'aprovar-se també al Senat, la quantitat de gent deixava palesa la falta de preparació de les organitzacions convocants. Hi eren les sigles de totes les grans organitzacions polítiques i sindicals d'esquerres, però no el seu treball, ni tan sols el conjunt dels seus afiliats. Va ser una llàstima, però no per això vam deixar d'anar-hi a posar el nostre esforç un cop més per la derogació de qualsevol llei d'estrangeria.
Desembre 2000

Carmen-Madrid

Manifestació a Barcelona Pels drets dels immigrants sense papers!!

El dissabte 23 de desembre es va dur a terme una manifestació a Barcelona pels drets dels immigrants sense papers i contra la Llei d'Estrangeria, convocada per la Plataforma. El recorregut va començar a la Plaça Catalunya, i per la Rambla del Raval va acabar al port. Amb una intensa pluja que va reduir l'assistència a unes 300 persones, es van cridar con-

signes per la derogació de la Llei d'Estrangeria, i per papers, treball i habitatge per tots i totes.

El 23 de novembre es va aprovar al Congrés, amb els vots del PP i CiU, la reforma de la Llei d'Estrangeria, que suprimeix els drets de les persones immigrades, dificulta el reagrupament familiar, endureix la regularització, impedeix el dret a l'habitatge, prohibeix la lliure circulació d'immigrants il·legals dins de l'Estat Espanyol... En definitiva, condemna a persones que només volen treballar dignament a la il·legalitat, a viure en condicions inhumanes i a ser deportades de qualsevol manera. El 23 de gener entra en vigor aquesta reforma i hem de continuar mobilitzant-nos i pressionant el Govern per tal que doni solucions.

Pilar Rubio

Blanes. Iniciativa dels regidors de l'EUiA

Moció per a la desobediència civil

Aquesta és la moció presentada pel grup municipal de l'EUiA de Blanes per enfrontar a la nova llei. Ens sembla una bona iniciativa.

"EXPOSICIÓ DE MOTIUS.

Donat que:

La negació del dret d'associació, de sindicació i de vaga als estrangers sense permís de residència viola el Pacte Internacional dels Drets Econòmics, Socials i Culturals de la ONU i els convenis 87 i 98 de l'Organització Internacional del Treball, subscrits per Espanya que garanteixen la llibertat sindical i la protecció del dret a sindicalitzar-se.

La negació del dret de reunió i manifestació viola la Declaració Universal dels Drets Humans (Article 20) i el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics, incorporats a la Constitució Espanyola en el seu article 96.

La nova llei elimina el dispositiu de garanties jurídiques (tutela judicial efectiva, recurs contra els actes administratius i assistència jurídica gratuïta).

L'AJUNTAMENT DE BLANES ACORDA:

Demandar a totes les associacions de veïns, entitats esportives, culturals i de tota mena que hi ha a la nostra vila, que permetin a tots els blanencs i blanenques d'origen estranger ser membres de les seves respectives entitats sigui quina sigui la seva situació respecte a la llei d'estrangeria.

Demandar a totes les ONG blanenques que permetin a tots els blanencs i blanenques, sigui quin sigui el seu origen i condició, formar part de les seves respectives associacions.

Demandar a tots els sindicats existents a la nostra població que prestin assessorament sindical i jurídic a

(segueix a pàg. 18)

14D. Vaga en el sector públic

Exigir la continuïtat!!

El 14 de desembre els treballadors i les treballadores del sector públic vam sortir al carrer en defensa de les condicions de treball, en contra de la precarització i de la política privatitzadora del Govern. La resposta a la convocatòria dels sindicats, va ser important sobre tot a l'ensenyament, a sanitat i a correus, i en menor mesura als Serveis Centrals de l'Administració. Això malgrat tots els dèficits de la convocatòria, posava de manifest el malestar del sector. A la mobilització, fou important la presència de CCOO i UGT, sindicats

majoritaris que convocaven a la vaga; el paper de CGT, que si bé en alguns sectors de l'Administració no va convocar a la vaga, ho va fer a la manifestació; i l'absència important, sobretot a nivell de Catalunya, d'USTEC com a sindicat majoritari en el sector de l'ensenyament. Com deiem a la nostra declaració - que transcribim-, ara cal imposar la continuïtat, i per aquells que encara no han començat a convocar, fer-ho tot retrovant la unitat dels treballadors públics com única manera de vèncer els plans del govern del PP.

Cal aturar els pressupostos del Govern!!

Un any més els Pressupostos Generals de l'Estat i la Llei d'acompanyament posen de manifest la política econòmica del govern del PP, que està en sintonia amb la de la Generalitat i les altres administracions. Aquesta segueix fil per randa la política marcada pel Banc Central Europeu i la UE en la línia de desmantellar els serveis públics, tot seguint amb la seva política de privatitzar el que encara queda i deteriorar tant aquests serveis com les condicions laborals dels seus treballadors a nom del rigor pressupostari i la necessitat de reduir el dèficit públic.

Aquesta política es concreta en:

- *NOVA pèrdua de poder salarial del funcionaris.* Augment és del 2% i sense clàusula de revisió salarial.
- **no reconèixer el dret a la negociació col·lectiva dels funcionaris de les diverses administracions.** Amb l'amenaça de recórrer, impugnar i suspendre tots els acord aconseguits en la negociació dels convenis col·lectius de les diferents administracions públiques amb vigència plurianual (2000-2001-2002).
- *La reducció i el desmantellament dels serveis públics.* Després de les grans empreses públiques, com Telefònica, Endesa, Tabacalera, Repsol, Argentaria, Gas Natural, ara li toca el torn a Correus.
- A més se segueix amb la política de la privatització per la via de les externalitzacions de serveis o l'augment de concerts i subvencions a les escoles privades.
- *la precarització laboral dels treballadors públics.*

Serà útil aquesta vaga?

És evident que no hi ha altra via per aturar els seus plans que les mobilitzacions. Per això hem criticat a sindicats com IAC (USTEC-CATAC) que no criden a la vaga d'avui, sense tampoc proposar-ne un altre. Però si aquesta convocatòria de vaga ha generat dubtes molt raonables entre la gent -a més de la divisió sindical i la manca d'un procés de debat i assemblees- és per dos motius: d'una banda la data de convocatòria, a una setmana del Nadal, quan els PGE que es coneixen des de l'estiu estan a punt de ser aprovats, per altra la manca d'un pla que doni continuïtat a aquesta lluita, quan **totes i tots sabem que un dia de vaga aïllat no modificarà la política d'aquest govern.**

Hi haurà qui entengui aquest dia de vaga com una "protesta", ja n'hem fet d'altres!, però nosaltres mai no hem considerat que una vaga serveixi per manifestar un rebuig... i ja està. Per això hi ha altres formes de queixar-se, i menys cares! Una vaga és una mesura massa seriosa i que té un cost important tant pel treballador que la fa com pels serveis públics. És per això que nosaltres no ens resignem a que això quedi en una protesta. Els sindicats - particularment CCOO i UGT que tenen més responsabilitats- criden a la vaga i nosaltres hi sòm. Ara creiem que tots hem d'exigir que aquest esforç que estem fent serveixi de debó per moure el govern. Com?

1. Exigint als sindicats convocants: un pla de lluita, i

assemblees que organitzin el moviment, és a dir, que donin continuïtat i rentabilitat a aquesta vaga

2. i adreçant-nos als sindicats que no convoquen, perquè s'uneixin a tirar endavant... perquè només amb la unitat a la lluita ho aconseguirem.

CONTRA ELS PRESSUPOSTOS DEL PP I CI ENS CAL UN PLA DE MOBILITZACIONS. EXIGIM-LO!

LI

Ensenyament públic. CatalunyaRe

Els CAEP, una assignatura pendent

A l'inici del curs amb supressió de places d'interins i nomenaments sense respectar les llistes, li han seguit successius atacs a l'ensenyament públic, ja sigui amb l'increment dels concerts a la privada, els atacs a les escoles d'adults, la privatització dels menjadors de les escoles bressol... tot adobat amb el reforçament del paper dels directors i la posada en pràctica dels projectes de centre quadriennals. Dins aquest panorama general, les zones més socialment deprimides, amb els Centres d'Atenció Educativa Preferent (CAEP), com a servei educatiu de caràcter públic, pateixen per la seva pròpia ubicació els efectes més agreujats de la política del Departament d'Ensenyament. Per això, ja l'any passat hi va haver un primer intent de reorganitzar les reivindicacions d'aquests centres en una assemblea, la qual aquest curs ha tingut continuïtat en unes jornades per concretar la plataforma reivindicativa dels CAEPs. Companys/es de LI han participat en les jornades des de la seva afiliació sindical a CGT. Transcribim les valoracions que es fan des de l'Esquerda, la publicació de la Federació d'Ensenyament de Catalunya, i que compartim plenament. I a la vegada, aprofitem per insistir que cal una assemblea el proper febrer per a definir democràticament una plataforma reivindicativa.

Les primeres jornades obren les portes a la lluita en defensa dels CAEP

"En les Primeres Jornades de Centres d'Atenció Educativa Preferent, celebrades el dia 25 de novembre, es va posar en evidència la política actual del Departament d'Ensenyament envers l'educació dels infants i joves que malviuen en condicions de marginació. Una política classista i exclouent que, en col·laboració amb els ajuntaments, dissenya estratègies per concentrar la misèria en determinats

barris o zones, i que pretén la desaparició dels CAEP, en un període de t e m p s relativament curt, forçant la s e v a transformació en guetos.

En el conjunt d'aquestes maquinacions institucionals, la Generalitat està donant

tot el suport i recolzament (logístic i econòmic) a Ramon Flecha, professor de la Universitat de Barcelona i ideòleg de les anomenades "comunitats d'aprenentatge" (CREA). Ramon Flecha va participar a les Jornades de CAEP presentant part del seu projecte i de les experiències pilot engegades en alguns centres de Barcelona. El marc teòric dels seus plantejaments pot resultar força atractiu (recull supòsits d'educació popular i escoles llibertàries, cita a Freire... i proposa la integració de tota la comunitat educativa en l'educació), però en la pràctica es concreta en la substitució dels professionals de l'educació per voluntariat. **La Federació d'Ensenyament de la CGT** va rebatre l'oferta dels CREA, ja que des d'unys plantejaments aparentment progressistes s'afavoreix

i es promou la precarització del treball i la privatització dels serveis públics.

Al migdia, l'organització (CCOO, USTEC-STEs i UGT) va repartir un manifest sorpresa, prefabricat no se sap ni quan ni com, acompanyat d'una graella per a la recollida de signatures, amb la consigna de donar-lo a conèixer i distribuir-lo com a resolució de les Jornades. Curiosament, les conclusions de l'assemblea, que s'havia de celebrar a la tarda, ja estaven escrites i fotocopiades al migdia. El fet era greu, però més encara quan alguns dels punts que hi figuraven en aquest manifest fraudulent no s'havien debatut en cap moment (ni en els grups de treball del matí, ni en l'assemblea de CAEP del curs passat) i, d'alguna manera, eren contraris al sentiment general (com ara, la creació de zones especials d'atenció educativa preferent). Finalment, aquest manifest es va retirar, i a proposta de la **CGT**, es va acordar convocar una altra assemblea per debatre exclusivament temes reivindicatius i elaborar una plataforma definitiva i unitària per als CAEP.

Malauradament, des dels sindicats convocants es pretenia diluir el caire reivindicatiu de l'assemblea del curs passat en un acte acadèmic. Així, l'espai real d'assemblea i discussió previst per la tarda va quedar restringit a uns 30 minuts escassos després d'una taula rodona (...)

Malgrat els intents de manipulació, **la Federació d'Ensenyament de la CGT** no pot fer sinó una valoració en positiu d'aquestes primeres Jornades de CAEP, que considerem profitoses i que han representat un pas endavant en la pugna per la dignificació dels Centres d'Atenció Preferent. Destaquem: d'una banda, l'intercanvi d'experiències, del tot necessari quan el desinterès del Departament ens aboca a un pou de confusions; i de l'altra, la claredat en les demandes del professorat, infravalorat per l'organització i autèntic protagonista de les jornades, el qual va saber recuperar l'esperit de lluita tot lligant els aspectes pedagògics i la necessitat de recursos a les reivindicacions i a la falta d'una política global que des de les administracions aturi la marginació."

Madrid. Rebuig intern a CCOO

No a la contractació d'empreses de Telemàrketing

"Ens solidaritzem amb els companys de Telemàrketing davant la situació creada al seu Sector per la contractació, per part de la Federació Estatal de COMFIA, dels serveis de SITEL Teleperformance per donar atenció telefònica als treballadors, al·legant que resulta més econòmic que contractar personal directament i que es tracta d'un sector de baixa afiliació.

Estem en contra que CCOO utilitzi els serveis de les empreses de Telemàrketing, les quals exploten els treballadors, incompleixen la legislació vigent en matèria de salut laboral, contractació, etc, i es troben la majoria de vegades en una situació flagrant de cessió il·legal de treballadors.

Les denúncies contra les pràctiques d'aquestes empreses per part del nostre Sindicat no han d'entrar en contradicció amb els fets: CCOO no pot ni ha de participar en la precarització, cada vegada major, del treball contractant treballadors de manera indirecta i a través d'aquestes.

Considerem que qualsevol servei d'informació i

assessorament d'aquest Sindicat ha d'estar atès per personal adequadament qualificat i contractat de manera directa per CCOO, vetllant escrupolosament per la protecció de dades personals, no només dels actuals afiliats, sinó d'aquells treballadors que comencen a apropar-se i conèixer CCOO".

Resolució aprovada PER UNANIMITAT

III Congrés Estatal de CCOO- RTVE.

Madrid, 15 i 16 de desembre 2000

**CATSA,
Madrid**

Segueix la lluita

Les companyes de CATSA que ens han fet participants de la seva lluita durant el darrer any, aquesta vegada no han tingut ni el temps de fer-ho: dues vagues ja realitzades han fet que l'empresa negociés per evitar la tercera, de 24h el 20 de desembre. Amb la força que dona haver obtingut uns resultats positius, encara que parcials, van enllaçar amb la negociació del II conveni estatal del sector.

Des d'aquí us encoratgem a que seguïu amb força a la vostra lluita!!!

Jornades feministes a Còrdova

Entre el 7 i el 10 de desembre es van celebrar a Còrdova les jornades feministes. El sud és un bon lloc per a la comunicació. Les institucions van tenir poca presència i això va ser important per al seu desenvolupament.

Vaig observar a través del programa –ja que era materialment impossible anar a totes les ponències– que els temes més presents eren els culturals, seguits a força distància dels socio-polítics i socials, (anomeno socials els temes que no estaven enfocats políticament, sinó humanament). Hi havia inquietud pel tema de la violència masculina i la jurisdicció a aplicar davant d'aquesta. Estaven menys repetits temes com la salut, l'avortament, l'educació, les llars d'infants, el sindicalisme i la immigració.

Tanmateix, en les ponències a les quals vaig assistir,

hi va haver un elevat grau de debat de política d'esquerres per part de totes, sobretot a la ponència "La violència sexista: distintes aproximacions".. Una de les ponents, Begoña Zabala, de Pamplona, va exposar el tema des d'una òptica de classe, fent balanç de 20 anys de feminisme polític. "Se confiò en la norma democràtica" i el procés va quedar totalment aturat. El 1985 va canviar poc el panorama i les institucions van cedir en algunes reivindicacions (com les cases d'acollida). Begoña va denunciar que el feminisme havia tingut un plantejament simplista i massa institucional en les formes de donar solucions. Després d'això el moviment va afluïxar i "se da por trasnochado". És a dir, deixa de ser polític, vaig interpretar jo. A partir de 1997, amb les mobilitzacions per l'assassinat d'una dona a mans del seu marit a Andalusia, reneix el moviment de lluita contra les agressions sexistes que arriba fins ara.

Va descriure el panorama actual de crisi i manca de treball per a la dona, juntament amb la manca de llars d'infants públiques i d'altres serveis socials, cosa que la fa estar en pitjors condicions cara a negociar per els seus interessos. Va acabar reivindicant un feminisme polític.

Pilar Rubio

De l'atemptat a Ernest Lluch al

Pacte PP-PSOE contra el terrorisme

El 23 de novembre centenars de milers de manifestants sortien al carrer a Barcelona contra l'atemptat d'ETA que va costar-li la vida a Ernest Lluch. A diferència de manifestacions anteriors l'exigència de "diàleg" per resoldre el problema basc va ocupar un lloc central. Aquesta idea fou recollida des de la tribuna per la periodista Gemma Nierga encarregada de llegir el comunicat conjunt a l'acte, quan al final d'aquest va afirmar que "Lluch hagués dialogat fins i tot amb aquells que van matar-lo" i en castellà va dirigir-se al president del Govern per exigir diàleg. Per si no quedés clar, les filles d'Ernest Lluch reafirmaren l'exigència d'obertura de negociacions des de la tribuna. La reacció d'Aznar fou irada, primer a la

manifestació, i l'endemà responent: "el diàleg pot ser una trampa per entregar la democràcia a ETA".

Aparentment els socialistes s'havien decidit a obrir una escletxa en la política exclusivament policial del Govern, i se sentien les veus dels dirigents socialistes encapçalats -degut a la situació- per Maragall exigint un gir radical a la política del Govern i atacant el Ministre de l'Interior Mayor Oreja. Zapatero va apuntar-se als ecos de la manifestació i va reclamar "un canvi d'actitud" a Aznar. Però, quin diàleg estava demanant el PSOE? A la llum dels fets l'únic diàleg que exigia el PSOE era el que mantindrien amb el PP. Efectivament, tota la pressió de la manifestació de Barcelona exigint un gir, simplement ha servit perquè el PSOE -obsesionat per abastar electoralment el PP- signi amb aquest que el tema del terrorisme - que tan bons resultats està donant al PP- no sigui utilitzat en la confrontació electoral entre tots dos partits. (Punt 1 de l'acord). A canvi d'aquest

"compromís" el PSOE signava una declaració completa de suport a la política del Govern i del PP.

Si realment tot va ser una simple maniobra de pressió al PP per obligar-lo a acceptar un document que uns dies enrera no havien ni tan sols volgut discutir, o si estem davant de diferències reals entre els socialistes catalans i l'aparell central, o es tractava de la pressió dels cercles més pròxims a Lluch, no deixen de ser especulacions que no canvien el contingut. En tot cas, la realitat ha confirmat que tots els dirigents del PSOE -inclosos Maragall i el PSC- recolzen el pacte subscrit.

El contingut de l'acord és molt clar:

1, "l'únic dèficit democràtic que pateix la societat basca... és la violència terrorista". És a dir, no hi ha cap problema polític, ETA deu flotar a l'aire sense que existeixin bases materials per justificar la seva existència i recolzament, tampoc no s'entendria d'on treuen el PNB o EA les reivindicacions quan no hi ha cap altre dèficit democràtic.

2."De la capacitat i eficàcia de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat **depèn** que s'erradiqui al País Basc i la resta d'Espanya la violència..." És a dir, la "solució" és policial, i tota la resta ha de servir-li de suport i cobertura: col.laboració internacional, manifestacions... El mateix pacte demana més duresa, és a dir, **més repressió**.

3. "La recuperació plena d'aquesta unitat per lluitar contra el terrorisme ha de dur-se a terme entorn de la **Constitució i l'Estatut de Guernica**, espai de trobada de la gran majoria de ciutadans bascos". És a dir, aquí no hi cap altra unitat que la monàrquica, és evident que aquí es veu que l'objectiu no és la lluita antiterrorista sinó la defensa de la constitució, a part del sentit, és evident la falsificació de la realitat que suposa el text de l'acord, perquè la Constitució no és l'espai de trobada de la majoria dels bascos, perquè la majoria dels bascos no va votar la constitució, i per anar a les darreres eleccions, la majoria va votar els signants del Pacte d'Estella. A més, si tan convençuts estan que la majoria dels bascos volen la Constitució i la unitat ¿per què el PP i el PSOE temen que "els bascos decideixin"? o en altres paraules ¿per què temen el dret d'autodeterminació del poble basc?

4. S'exclou específicament el PNB i EA mentre no trenquin amb Estella i se'ls exigeix dues vegades al text que dissolgui "els organismes creats per ella", és a dir que no pot reunir la Udaltzila -assemblea de municipis- encara que en la darrera reunió el PNB i EA no van permetre-hi la presència d'EH perquè es negava a condemnar els atemptats d'ETA. És evident que PP-PSOE veuen amb terror qualsevol estructura que s'escapi de la Constitució i l'Estatut, encara que l'assemblea de municipis no s'ha distingit per prendre cap posició de confrontació amb les institucions

monàrquiques.

5. Per últim i potser el més important és que el text intenta englobar a qui defensi el dret d'autodeterminació dins de l'acusació genèrica de lluita antiterrorista quan diu: ETA i EH van posar "preu a abandonar la violència. Aquest preu consistia en la imposició de l'autodeterminació per arribar a la independència del País Basc." És a dir, qui defensi l'autodeterminació està recolzant l'estratègia terrorista, i cal recordar que s'ha modificat el Codi Penal incloent-hi com a delictes de terrorisme aquells que justifiquin les accions d'ETA.

El problema d'aquest acord no és que sigui "excloent", com li ha criticat el nou coordinador d'IU Llamazares, sinó que aquest acord s'inscriu en la defensa d'una constitució monàrquica que nega el dret elemental dels pobles a la seva autodeterminació nacional.

Certament que el Pacte ha quedat curt pel fet que CiU no s'adhereixi, però era del tot previsible que no anava a segar l'herba sota els seus peus. Patronal i UGT l'han signat, CCOO va dubtar amb declaracions contradictòries i, encara que el final no ha va fer, el considera "un pas positiu".

En aquest sentit, el pacte antiterrorista del PP i del PSOE s'inscriu en l'acompliment immediat de les ordres del monarca que el dia abans de la manifestació de Barcelona i amb motiu del 25è aniversari de la seva proclamació com a rei, exigia a tothom "un seriós esforç" en defensa de la unitat d'Espanya. Ni per la via policial ni per un via "negociada" no hi ha solució al problema basc, ni fi de la violència sense dret d'autodeterminació. I aquest principi és incompatible amb l'Estat de la Monarquia.

ETA dinamita qualsevol solidaritat amb el poble basc

En nombrosos articles hem definit la nostre posició davant el problema basc. Assenyalem que tot el problema es deriva de la negació del dret d'autodeterminació que fa l'Estat monàrquic per als bascos. Que el principal violent és l'Estat que ofega els drets nacionals dels pobles. En conseqüència, no hem participat ni participarem en cap mobilització contra ETA per donar suport la falsa "democràcia" de la Monarquia. Menys ho farem darrera del president de govern que n'és el principal responsable de la sistemàtica repressió sobre el poble basc. Així, quan diem que rebutgem els mètodes de lluita d'ETA ho fem des de les necessitats que creiem que té la lluita contra l'opressió estatal. No pretenem trobar tampoc cap equidistància condemnant el PP i a ETA. Reclamem la llibertat dels pressos bascos però no la dels GAL, perquè l'Estat que oprimeix no és qui per jutjar a lluitadors d'un poble oprimat, per equivocats que puguin estar.

És des d'aquestes posicions que no ens estem de rebutjar frontalment la política d'ETA. No ho fem des d'una posició pacifista, doncs nosaltres reconeixem el dret d'un poble a utilitzar la lluita armada contra l'opressor com ho han fet els txetxens, o els bosnians, de la mateixa manera que ho fan els nostres companys de Brasil o Paraguai recolzen l'armament dels camperols per a defensar les ocupacions de terres, o de la mateixa manera que la nostra Internacional va organitzar una Brigada armada per lluitar amb els sandinistes contra Somoza; la Brigada Simon Bolívar. Donem suport a un poble en armes o a treballadors del camp que es defensen amb armes, però no estem d'acord en el guerrillerisme (sigui de base camperola o urbana), tan si és per finalitats social o contra l'opressió nacional (com l'IRA o ETA), perquè rebutjem tot substitutiu de l'acció dels treballadors i del poble. A més, la lluita armada es fa al servei d'una política, i també en aquest cas estem contra la política impulsada per ETA.

un menyspreu profund envers els treballadors i pobles

La política d'ETA menysté profundament l'acció dels treballadors i els pobles, divideix decisivament la classe

obrera basca i genera un abisme, cada cop més insalvable, amb la resta de treballadors i pobles de l'Estat espanyol. Semblaria que sentís el plaer de l'aïllament com una reafirmació sectària de la seva veritat i identitat. L'objectiu de les accions armades no és generar un sentiment de suport a la lluita del poble basc, ans al contrari, sap perfectament que cada acció permet una consolidació del poder, que aquest troba un nou alé per part de la població que rebutja massivament aquestes accions. El règim, els partits parlamentaris i els mitjans de comunicació saben canalitzar magistralment aquest rebuig contra les accions d'ETA i convertir-lo en un suport al règim monàrquic i les institucions amb manifestacions gegants, darrera les quals el govern impulsa una nova onada repressiva contra el poble basc.

Perquè es va tallar aquella orientació política que a finals dels anys 80 inicià un suport clar, des de HB, a la lluita social a altres pobles de l'Estat, per exemple a les ocupacions de terres a Marinaleda?, aquell era i és el camí, i efectivament aixecà un fort sentiment solidari en tot l'Estat. La política monàrquica dels partits parlamentaris (PSOE, IU) i els sindicats majoritaris (CCOO, UGT) han allunyat els treballadors de la defensa dels drets nacionals dels pobles, però

també les accions a Hipercor, Vallecas ,... es van encarregar d'esborrar aquells sentiments. ETA ha seguit aguditzant el sectarisme. Avui es creu que pot passar de la gent –al menys de tota la que no és incondicional-, que en té prou amb les seves bombes per doblegar l'Estat, com si el problema del poder fossin uns quants morts. ETA també sap que perd sectors de suport dins el mateix poble basc, però tampoc li deu preocupar massa, deuen ser “efectes colaterals”. Aquesta actitud de prepotència de la direcció abertzale cap el conjunt del moviment de masses és dramàticament nefasta per la lluita del poble basc i un suport inestimable que avui té el centralisme i l'opressió monàrquica.

EI PNB portarà la sobirania a Euskadi?

També rebutgem de ple la política al servei de la qual es fan els atemptats. Una política que té per únic nord pressionar el PNB, és a dir, aconseguir que la burgesia basca encapçali un projecte independentista, “sobiranista” com ells diuen. Tota l'estratègia política d'ETA es encercla el PNB, fer quasi impossible que ningú pacti amb ells, en particular els socialistes, doncs la mort de Bueso o Lluch, tenen aquest objectiu. S'ha de dir que mig ho van aconseguir, doncs –contràriament al que tothom pensava i la gent va reclamar al carrer- a pocs dies de l'atemptat contra Lluch, el PSOE es lligava al PP en el Pacte Antiterrorista (veure article).

Nosaltresensem que cap els partits nacionalistes burgesos s'ha de tenir una política que permeti comprendre al poble que ells són abans burgesos que nacionalistes i que, com han fet sempre a la història, quan han d'elegir entre el cor i la butxaca es queden amb la darrera: Cambó finançà el cop de Primo de Rivera o la burgesia basca va entregar a Franco en la Guerra Civil l'estratègia indústria pesada intacta. Ho ha fet sempre i ho tornaran a fer la propera vegada, però això és justament el contrari del que intenta demostrar ETA i HB. Precisament ells ens volen fer creure que el PNB pot encapçalar una ruptura amb el marc estatal, la qual cosa és un nefast servei als treballadors i els joves bascos que han de suportar aliances amb el PNB que suposen més privatitzacions, pèrdues de sou, ... exactament igual que els treballadors a la resta de l'Estat sota el PP. I EH-HB li va votar els darrers Pressupostos Bascos!

El problema d'ETA no és només que la lluita armada es gira contra la lluita pel dret d'autodeterminació del poble basc, sino que subordina el moviment obrer abertzale (començant per LAB) al partit de bona part de la patronal basca: el PNB, i crea falses il·lusions (Lizarra) d'un camí de llibertat des de les institucions i la negociació amb el règim Monàrquic. Per això hem caracteritzat a ETA com a “**reformisme armat**” i ens hem pronunciat contra el camí que per aconseguir l'autodeterminació es signà a Lizarra. Tota aquesta política fa que discurs d'ETA i de HB vagi caient poc a poc les referències a la lluita dels treballadors i el socialisme.

ETA en una fuga endavant

Criticavem la prepotència de qui no estableix una orientació per a guanyar als treballadors a la seva política, que es creu suficient amb les accions d'uns pocs decidits per a resoldre els problemes d'un poble.

De fet, aquesta prepotència amaga la impotència. Diem impotència de la direcció abertzale i no fortaleza perquè estem assistint a la crisi i desesperació que porta a un joc extremadament perillós. Aquesta crisi ve de la combinació de cops oficials molts durs contra l'estructura d'ETA, amb la pressió internacional (extradicions), juntament amb el retrocés del suport popular al País Basc i la manca de resultats de la política de la “negociació-Lizarra”.

Hi ha qui diu que no hi ha lògica al darrera d'ETA, que ara manen uns joves inexperts, hi ha a Euskadi qui parla dels “descerebrados”... però no pensem que sigui el cas. ETA sap perfectament que avui a qui més força dóna amb les seves accions és a la repressió de l'Estat contra tot el moviment basc (16 anys de pressó per llençar un còctel a un caixer?) i políticament al PP (que puja com l'escuma a cop de morts). Ells saben perfectament que la mort d'un regidor del PP no fa que n'hi hagin menys regidors del PP (suposadament perquè marxarien per por) sino més!, i només cal esperar a les properes eleccions per veure-ho!.

Es clar que ho veuen!. La qüestió és que hi ha una profunda crisi política que arrossega a una fugida endavant, que ja no veu altra possible sortida que la lògica: *provocació – repressió – concienciació* (¿?) Aquesta ha estat una lògica nefasta en la història del moviment obrer, es tracta de provocar l'acció policial –quan més brutal millor- perquè aquesta brutalitat descarregada sobre la gent els desperti la necessitat d'enfrontar-s'hi i lluitar. Aquesta necessitat d'imposar més tensió i més tensió en la societat passa per ajudar a una espiral de repressió i –per què no? un lehendakari del PP- qui polaritzin a tal punt la situació que obliguin a una radicalització dels sectors socials bascos. Però aquesta manera de reflexionar és estalinisme en estat pur. És dir-nos que cal que a la gent la reprimeixin –i quant més millor- perquè pensi i reaccioni. És afirmar i teoritzar la incapacitat que té el moviment abertzale per guanyar nous sectors de treballadors i joves bascos. És esperar que la brutalitat de l'Estat faci el que tu no pots fer amb la teva acció política. És en el fons carregar les culpes a la gent sobre l'estat actual de coses. És aquell que recorda amb enyorança el temps de Franco perquè contra la dictadura es lluita millor!.

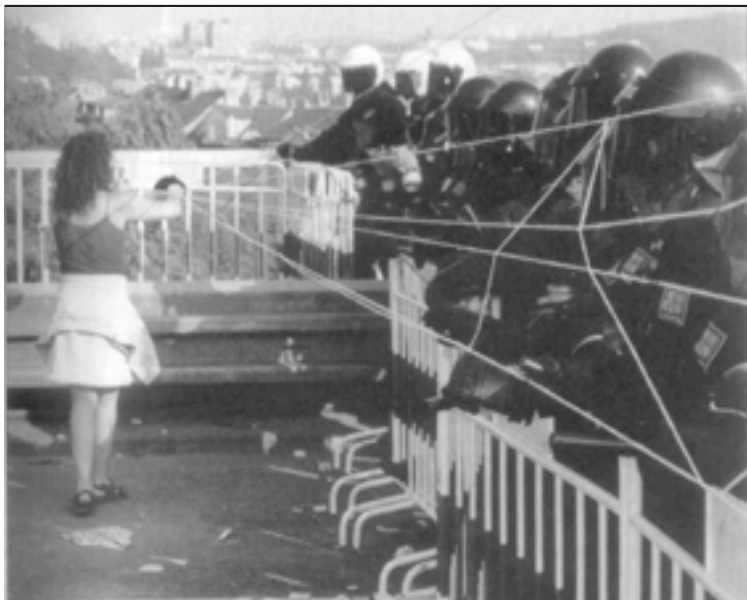
Nosaltres no sentim cap enyor ni per la dictadura ni per sentir la repressió més forta sobre les lluites, ni per veure com caurà la brutal legislació sobre els joves bascos, ni per veure com centenars de militants abertzales omplen les pressions de l'Estat quan possiblement amb un altre política estarien al carrer lluitant i organitzant, fent més difícil la repressió. És per això que considerem que el camí a la lluita per la llibertat del poble és l'oposat al que proposa ETA: per a nosaltres cal buscar la unitat de la lluita nacional amb la lluita de classe, és l'esforç per unificar la classe obrera basca contra el govern del PP i també el basc del PNB-EA. La recerca de la solidaritat dels demés pobles de l'Estat contra la Monarquia, ... és posar al capdavant l'acció de masses i no la seva substitució per la d'uns pocs.

Josep Lluís. 12 de gener de 2001.

Justícia???!!!

El dia 30 de novembre d'enguany va celebrar-se el judici contra 4 companyes i companys –una militatnt de LI- acusats d'insults, agressions i amenaces a la filla del propietari de la Plaça de Braus de Girona i a membres del seu *equip de seguretat* durant la concentració antitaurina del 20 d'agost passat. Un centenar de persones van concentrar-se als jutjats durant tot el matí convocades per la Plataforma Antirepressiva i es van lliurar 500 signatures i pronunciaments d'una trentena d'organitzacions denunciant la cacera de bruixes que, des del mes de setembre d'enguany, sacseja organitzacions polítiques revolucionàries i activistes combatius de la ciutat, i exigint l'absolució de tots els acusats. Durant el judici va quedar demostrat que tres dels acusats ni tan sols eren a la concentració, com fins i tot va haver d'admetre l'acusació, i que qui havia donat els noms de les persones a qui s'havia d'acusar havien estat els mossos d'esquadra. El jutge va tallar l'interrogatori quan s'intentava aclarir en quines estranyes circumstàncies s'havia fet la identificació dels acusats, donat que els noms en qüestió no apareixien a l'atestat dels mossos presents a la concentració i que la denúncia no s'havia fet a comissaria sinó directament al jutjat de guàrdia i ja amb els noms complets i les adreces dels acusats. Amb això, i tot i l'evidència, el jutge va estalviar-se haver de certificar que es tractava d'un muntatge policial i va reblar el clau condemnant el quart acusat –per qui la fiscal sol.licitava l'absolució i l'acusació particular 20 arrestos de cap de setmana i 600.000 ptes- a una multa simbòlica de 4.000 ptes.

La campanya repressiva, tanmateix, continua. 4 companys, tots ells portaveus de les assemblees d'estudiants als òrgans de govern de la UdG, estan essent processats pel jutjat d'instrucció n.6 de Girona, denunciats pels mossos d'esquadra per agressions, insults i desordre públic durant la càrrega policial al campus de la UdG a la concentració de protesta per

la presència de la ministra Birulés com a ponent de la lliçó inaugural del curs acadèmic d'enguany. Les assemblees han començat una campanya de denúncia i el Rector Nadal –que va permetre l'actuació brutal de la policia i que havia convidat unilateralment Birulés- s'ha vist obligat a exigir que s'arxi la causa. Mentrestant continuen les declaracions dels 27 signants del recurs contra el desallotjament del Casal Popular les Tines acusats pel fiscal del delictes d'usurpació, un cada dia des de començaments de novembre i que s'allargaran fins el febrer, en una pantomima que no té altre objectiu que el desgast.

Tralla- Girona

El 20-N a Madrid

Com tots els anys cada 20 de novembre es va convocar a Madrid una manifestació antifeixista. Amb la consigna “contra el feixisme i la xenofòbia, contra la repressió i la globalització”. La coordinadora antifeixista de Madrid posa data i hora per, no només celebrar un nou aniversari de la mort de Franco, sinó fonamentalment per denunciar totes les manifestacions de feixisme davant les quals la llei fa la vista grossa o bé són encobertes de forma institucional.

Erem aproximadament unes 2.000 persones: joves estudiants i treballadors, i no tan joves, que cridàvem consignes antimonàrquiques, contra la repressió policial contra la globalització, per millores en les condicions laborals, etc. No hi va haver en absolut cap provocació, a no ser que el dret a expressar-se i manifestar-se anticapitalista, antimonàrquic, antinacionalista espanyol sigui percebut per les forces repressives com una provocació i constitueixi una amenaça per al règim. Així ho sembla, perquè sense deixar-nos arribar a la

plaça Tirso de Molina, que era el final previst, la policia va carregar brutalment contra la columna de manifestants. Van disparar pilotes de goma a boca de canó, que feriren diversos manifestants.

La indignació no deixa de créixer en veure que la repressió policial no només s'incrementa sinó que és selectiva, doncs tornen a carregar, una altra vegada a Madrid, a les escales del Congrés contra un grup de persones assegudes que exigien la fi de la condemna a fam i misèria que suposa el deute extern pels països de l'anomenat “tercer món”; i els feixistes que apallissen immigrants i indignents i es manifesten a la Plaza de Oriente passen inadvertits.

Ja n'hi ha prou de repressió policial. Combatem el feixisme.

Paola- Madrid

A Niça contra la UE, aquí contra el govern del PP

Reproduim la declaració amb la qual vam intervenir a la manifestació del 2 de desembre i a Niça. També vem distribuir a les manifestacions del 6 la declaració en francès que havien tret alguns grups europeus de la LIT i que també distribuïen alguns companys del PRT.

A les reunions –i dins CCOO i CGT- vem defensar una manifestació unitària davant la Cimera. Si la primera responsabilitat és de la CES, que ni va fer res per unificar ni va decidir quedar-se a les accions del 7, no és menys veritat que la manifestació alternativa de les euromarxes del mateix 6 va esperar hores per evitar la normal confluència amb l'altra manifestació. Un altre element de divisió es va generar el 7. No havia base per fer una declaració comú amb la CES, però es podia unificar les manifestacions.

Davant la divisió del 6 vam treure una pancarta amb el text: “ UE no! Europa unida i socialista “ a la manifestació alternativa de l'Euromarxa al costat de la CGT (amb qui havien fet el viatge la major part de militant de LI), mentre els nostres companys de CCOO distribuïen els fulls també a la manifestació de la CES.

Hi ha ja de cara a la preparació de la Cimera del FMI i BM que està convocada a Barcelona el proper juny, pensem que cal superar les actituds sectàries dels tres grups que composaven la protesta a Niça: CES, Euromarxes i Moviment de Resistència Global (Praga).

La cimera de l'Unió Europea (UE) del 7 i 8 a Niça té al damunt la taula temes com ara: la reforma institucional que permeti la integració de països de l'Est, la Carta dels Drets Fonamentals Europees, la directiva de Societats Anònimes europees, l'impuls a privatitzacions o la creació de l'Euroexèrcit. Hi ha motius per anar a Niça a igualir-los la reunió, d'aquestes reunions no pot sortir sino noves agressions per treballadors i pobles.

A la UE hi ha temes de primera i de segona. Els primers són els relatius als interessos de les multinacionals,... els segons són els relatius als drets de treballadors i pobles. És per això que la Carta

que proposen votar ni té caràcter vinculant pels governs i el seu contingut està per darrera els textos legals vigents a la majoria de països de la UE. I és que la Unió Europea **no té la voluntat d'arribar a una Europa unida** sino a una Plataforma comercial-financiera-industrial de les multinacionals –ara protegida per un nou exèrcit- per abaratir preus, augmentar l'explotació dels treballadors i millor competir amb les altres potències imperialistes.

Però a la seva UE no hi ha lloc tampoc pels pobles. Fa poques setmanes en la reunió preparatòria de Biarritz, la presidenta del Parlament Europeu rebutjava la sollicitud del PNB i la mobilització d'EH per a impulsar el procés de pau a Euskadi, perquè “era un afer intern de l'Estat espanyol”, però sí donen suport a la lluita “contra el terrorisme”. **La UE dona tot el suport als estats contra els pobles** i no trobarem cap dret

nacional –com el d'autodeterminació- a la Carta. És normal que no respectin aquest dret els mateixos que s'han fet còmplices de la massacre de Txetxènia, o del kurds a mans de l'aliat de l'OTAN turc...

A la UE no hi ha lloc per defensar els interessos dels treballadors i el pobles, la seva raó de ser és justament la unitat dels governs en polítiques de flexibilització i precarització del mercat laboral, de privatització de serveis públics, de repressió del treballador immigrant que arriba desesperat per l'empobriment brutal que el capitalisme imposa a la major part del món. **No hi ha una reforma possible de la UE a favor dels interessos dels treballadors.** Per això el centre de la nostra acció no ha de ser sommar en una veritable Carta de Drets que sigui vinculant o –encara més hem sentit- nucli d'una suposada constitució europea, sino el de disposar-nos a enfrontar totes i cadascunes de les mesures que realment estan enllestint.

Él paper de la Confederació Europea de Sindicats (CES), on són representats tant UGT com CCOO, en tots aquests anys ha estat una política permanent de col·laboració amb la Comissió que gestiona la UE i amb els governs en las anomenades polítiques de convergència, Reformes laborals i privatitzacions, i no la d'unificar la resposta i mobilitzar contra aquestes polítiques. Ells s'uneixen, mentre nosaltres estem dividits. És per això que cal cal exigir a tots els sindicats europeus a concretar plans de mobilitzacions per aturar els plans de la Comissió i els Governos de la UE i **impulsar corrents sindicals internacionals per una veritable política de solidaritat i mobilització.**

Cal anar a Niça, denunciar i combatre la seva “globalització” –com a Praga o al proper juny a Barcelona- , però la lluita contra la Cimera de Niça ha de tenir una continuïtat fortament connectada a les lluites quotidianes: ara contra els PGE que vol imposar el PP, en defensa de Correus com a servei públic, ...

FORA LA PRECARITAT LABORAL – FORA ETTS – NO A LES REFORMES LABORALS.

DRETS POLÍTICS I LABORALS PER A TOTS ELS IMMIGRANTS.

ATUREM LES PRIVATITZACIONS I DEFENSEM EL SECTOR PÚBLIC.

DRET D'AUTODETERMINACIÓ A TOTES LES NACIONS OPRIMIDES

Però nosaltres no rebutgem una veritable unificació d'Europa, al contrari, seria un pas positiu pels treballadors i els pobles. Sota el vell capitalisme europeu, aquesta unitat és impossible. Europa estarà unida quan els treballadors i treballadores expropiem les multinacionals i els pops financers, i ens desfem del capitalisme i els seus estats que neguen els drets als pobles. Estem per una **Europa Unida i Socialista.**

LI

1 de desembre de 2.000

A la mobilització de la CES.

Per una Europa dels treballadors i els pobles!

Els dies 7 i 8 de desembre es va celebrar la cimera de la Unió Europea (UE) a Niça per proclamar la Carta dels Drets Fonamentals, embrió de la futura Constitució Europea, per dibuixar la reforma institucional que permeti la integració de països de l'Est (passar de 15 a 27 països) i per impulsar privatitzacions. La resposta de les organitzacions sindicals, moviments socials i treballadors ha estat dividida al llarg d'aquests dies.

La Confederació Europea Sindical (CES), de la qual UGT i CCOO en formen part, va convocar el dia 6 una Euro-manifestació pels Drets Socials en una Europa Social, per l'Europa de la plena ocupació i per la igualtat en el treball. Més de 100.000 treballadors van participar en la manifestació pels carrers de Niça amb una nutrida participació sindical. La manifestació va comptar amb una representació de sindicats com ara la CGT francesa, Solidarnost, la UGT portuguesa, LAB d'Euskadi, sindicats francesos del transport..., cal destacar la representació de CCOO, malgrat que va coartar la participació de molts sindicalistes que hi volien ser presents a Niça no ampliant el nombre d'autocars. També van ser presents els moviments sota el nom de "Col·lectius per una altra Carta" o Plataforma Niça 2000 reunien organitzacions internacionals com Attac, ONGs...

El paper de la CES és el del reformisme i la col·laboració amb la Comissió que gestiona la UE i amb els governs, aplicant a escala continental les directrius de les transnacionals europees convertint-se en agents de la desregulació laboral (reformes laborals), les privatitzacions i les reconversions productives davant l'acceptació de que la globalització és inevitable. Per a la burocràcia de la CES, la

manifestació havia de mostrar una resposta contundent però "pacífica" i "ordenada". Molts dels treballadors presents van expressar amb rotunditat la seva disconformitat i rebuig amb aquesta política i la crida de companys/es de CCOO i UGT per una vaga general es va fer sentir al llarg de la mani.

LI va ser-hi present per denunciar la política de col·laboració de la CES i per combatre la globalització. Es va repartir el full de la LI, així com l'anomenat "Mobilitzar-nos a Niça contra la UE" i la premsa del partit on s'exi-geix a tots els sindicats europeus mobilitzacions que aturin els plans de la Comissió i dels Governos de la UE i per impulsar corrents sindicals internacionals per una veritable política de solidaritat i mobilització.

Marga Olalla i Miquel Blanch

La contracimera de sindicats i moviments alternatius

La Plataforma de Catalunya Niça-2000, composta per dues organitzacions sindicals (CGT i IAC), cinc organitzacions polítiques i altres col·lectius, va programar l'anada de 9 autocars a Niça, a la contracimera dels caps d'Estat de la UE, els dies 6 i 7 de desembre.

A la manifestació alternativa a la de la Confederació Europea de Sindicats (CES) del dia 6, es van agrupar unes 7.000 persones, on estaven presents les organitzacions de la Plataforma de Catalunya, els sindicats francesos Confederation Paysanne de Josep Bové, SUD i CNT, els italians COBAS, els partits LCR (França), SWP (Regne Unit), Refundazione Comunista (Itàlia) i els col·lectius ATTAC (sobretot francesos), anarquistes, d'Euskadi, d'aturats i de marxos contra l'atur. I d'altres que segurament ens deixem.

Les consignes que es van cridar van mostrar la forta relació de les organitzacions amb els problemes quotidians dels treballadors i treballadores i feien referència a l'atur, la precarietat i la llei d'estrangeria. De manera semblant a Seattle, les organitzacions

.../...

sindicals que lluiten per millorar les condicions de vida i treball de milers de treballadors i treballadores, identifiquen correctament que governs i patronals de tots els països apliquen mesures semblants per tal d'augmentar l'explotació i els beneficis, i que igualment la resposta ha de ser internacional.

Els sindicats com CGT presents al seguici alternatiu del dia 6, presents també a la manifestació del 7, tenen el delicat paper de convertir-se en referents en contra de la globalització econòmica en les lluites econòmiques quotidianes, i de fer de frontissa amb la resta de col·lectius no sindicals del moviment de resistència global.

El juny de 2001 hi ha previst a Barcelona un seminari del Banc Mundial. Si es confirma, pot ser una nova ocasió de lluita contra el capitalisme global.

La convocatòria del dia 7

La convocatòria del dia 7 va poder reunir unes 4.000 persones, una xifra important però que no es correspon amb les expectatives generades per l'organització de la contracimera. La presència sindical a la manifestació va estar limitada a la CGT de l'Estat Espanyol, el Grup dels 10 de França i petits nuclis italians; en aquest sentit, va ser un factor clau el fet que els aparells burocràtics dels grans sindicats, en el nostre cas les direccions de CCOO i UGT es neguessin a anar més enllà de la convocatòria de la CES i organitzessin un viatge d'anada i tornada en un mateix dia. D'altra banda, el fet que l'anomenat Moviment de Resistència Global no s'impliqués com a tal va suposar que moltes organitzacions presents a Praga no participessin en la manifestació de Niça. El resultat fou un moviment molt més feble que les darreres grans mobilitzacions internacionals.

La manifestació va començar a les 7 de la matinada, per tal d'encerclar el perímetre de seguretat on es celebrava la cimera. L'objectiu era bloquejar la zona, tanta estona com fos possible, per evitar l'entrada i la sortida dels caps d'Estat, per la qual cosa es van organitzar dos blocs de manifestants, un a la banda oest i l'altre al costat est, per tallar els principals carrers d'accés. El problema va ser que alguns grups van anar a buscar des del començament el xoc amb la policia, la qual cosa va ser el pretext per a una càrrega

que va posar fi a la resistència organitzada al carrer; la "Resistència" a la cimera no va durar més de dues hores. Provocar la policia, o respondre a les seves provocacions, va tenir conseqüències nefastes.

Perquè el problema no és l'ús de la violència: qualsevol policia, qualsevol Estat i qualsevol exèrcit són més violents que la gent que es manifesta al carrer. La qüestió no és si la violència és legítima –per nosaltres ho és- o no, sinó com ha de ser i en quins moments és realment útil: i si no aturem-nos un moment a pensar què va suposar "l'acció directa" a Niça. En primer lloc es va fer impossible el propi objectiu de la manifestació, un bloqueig continuat de l'accés a la cimera. D'altra banda va donar peu a greus problemes de seguretat, sobretot quan, dissolta la manifestació, es va organitzar una concentració davant de comissaria per exigir l'alliberament dels detinguts fins aleshores. El llançament de pedres contra la comissaria els va donar l'argument per reprimir a fons els manifestants. La policia va rodejar el poliesportiu on ens allotjàvem tots. Es va poder evitar l'assalt policial al recinte, però una noia va resultar apallissada. Era evident que entrar en la lògica acció-repressió amb les poques forces amb què comptàvem no conduïa enlloc. Però l'efecte més negatiu d'aquest tipus de manifestació va ser l'aïllament del moviment: es donaven tots els arguments per a la criminalització

que els mitjans de comunicació ens volen imposar, i la imatge que van rebre en directe els habitants de Niça –una ciutat governada per l'extrema dreta- va ser patètica. Pràcticament no se sentien consignes, i en cap moment es van denunciar els efectes sobre la gent del que s'estava discutint a la cimera. La gent només va poder veure disturbis i vidres trencats. Es tractaria que en lloc d'aïllar-nos ens dediquéssim a construir moviments cada dia més forts amb què poder fer front al que ens ve a sobre.

Cristina Más i Víctor Messeguer

Amb l'ANDCM marroquí !!

Al poliesportiu on dormiem vam poder parlar amb els companys Mohamed El Majaoui, vicepresident de l'Associació Nacional de Diplomats en Atur de Marroc i Tottouh Mostapha, secretari de la seva secció a Tànger. Havien recorregut l'estat espanyol aquest novembre, amb motiu de l'agermanat amb la CGT, organització que s'havia compromés a donar suport a la seva reivindicació de legalització. Estaven a Niça com a convocants de les mobilitzacions sindicals alternatives. La seva lluita, durament reprimida pel govern marroquí -fins arribar a la mort per tortura d'un dels seus companys-, les seves massives mobilitzacions -com la que els feia volar urgentment a Rabat, on en tenien una el 10/12-, així com la força que representa tenir organitzats a 30.000 treballadors en atur, va ser motiu d'aquesta entrevista.

L.I.- Podries descriure la vostra associació i la relació que manté amb la CGT?

R.- L'Associació Nacional de Diplomats en Atur del Marroc (ANDCM) és una part integrant del combat social i democràtic per l'arribada d'una societat solidària que respongui a la justícia social i la igualtat dels drets. L'ANDCM és un moviment de joventut que ha fet l'elecció de la lluita directa per exigir a les autoritats que responguin a les reivindicacions dels aturats. Els seus objectius els podem resumir com:

- **El dret dels aturats a organitzar-se i el reconeixement legal sense condicions de l'ANDCM.**

- **L'aixecament de totes les condemnes penals que afecten als aturats per raó de les seves activitats.**

- **El dret a una prestació per atur.**

- **La lluita contra la corrupció, el clientelisme i el favoritisme que són criteris àmpliament extesos en el marc laboral del Marroc.**

- **La lluita contra els pressupostos d'austeritat i contra la pluralitat de funcions.**

- **La lluita per la reducció dels sous elevats.**

- **Per l'anul·lació del deute i l'aturada de les privatitzacions...**

Nosaltres organitzarem manifestacions nacionals, regionals i locals, sentades, vagues de protesta, vagues de fam, marxas... es pot dir que l'ANDCM és una associació que lluita les 24 hores del dia.

Pel que fa a la nostra relació amb la CGT es va reforçar en el curs de la marxa europea de 1.997 que va començar a la Ciutat de Tànger i també va haver presència d'un delegat de CGT en el IV congrés del 1.997 i del secretari general amb altres militants de Càdis i Sevilla en el 5è congrés de l'ANDCM el març del 2.000. Hem comptat amb la participació de representants de CGT en les nostres manifestacions. La CGT ens ha donat suport a les manifestacions, va enviar comunicats de protesta al primer ministre marroquí i al ministre de justícia i de l'interior demanant que aturés la repressió contra l'ANDCM i l'alliberament dels detinguts, així com el reconeixement legal de la nostra associació; a més de comunicats de solidaritat adreçats a la nostra associació i acabem de signar amb la CGT un protocol de cooperació solidària amb punts d'acció comuns.

LI. Com caracteritzaries el moviment sindical al Marroc?

2. El moviment sindical al Marroc es caracteritza per la pluralitat dels sindicats i la pertinença d'aquests darrers als partits polítics, la qual cosa impedeix la seva independència i hi ha també un problema de la burocràcia que impedeix l'aparició d'un veritable sindicat militant que defensi els drets de la classe obrera amb l'excepció de certes seccions regionals i locals de la UMT

que porten accions de lluita i de mobilització molt importants i impactants, i això gràcies a l'existència de militants de l'esquerra dins les seves unions.

Referent al moviment d'aturats que s'organitza a l'ANDCM, que és una associació independent dels sindicats, dels partits polítics i

del govern, nosaltres organitzarem les nostres pròpies accions però també col·laborarem amb altres forces progressistes de la societat civil i hem organitzat manifestacions conjuntes amb el sindicat UMT.

La nostra associació hem conegut una repressió permanent des de la seva creació, més de 5.000 militants de l'associació han estat detinguts al llarg dels 9 anys passats i condemnats a presó arribant fins a l'assassinat del màrtir Mustafà el Hamzaoui a la comissaria el 1.993. En el decurs de totes les manifestacions pacífiques organitzades per l'ANDCM hi ha hagut una intervenció brutal de les autoritats: brigades especials, policies secretes, destacaments de l'exèrcit, les forces d'intervenció ràpida... A la manifestació del 13 de juny al 3 de juliol a Rabat les forces repressives van llençar bombes lacrimògenes dins la UMT on els aturats estaven a punt d'organitzar un mitin sobre la violació de les llibertats públiques, i en els carrers després de la dispersió dels aturats va haver una veritable caça a l'home durant hores. Cal assenyalar també que les autoritats han destruït l'hort de la UMT i el van convertir en un parkin públic, doncs l'hort era un lloc en el qual els aturats es

refugiaven durant les seves sentades a Rabat.

Però la repressió no ha aconseguit ni desestabilitzar la nostra base ni frenar les adhesions ni canviar la nostra voluntat de continuar el combat.

LI: Quina és la situació política actual al Marroc?

R.- La situació general del Marroc, tant política, econòmica, com social s'ha caracteritzat des de la independència fins als nostres dies pel control del poder pels grans explotadors i la burgesia amb l'adopció d'una democràcia de façana o "aparador" que ha enquadrat totes les iniciatives preses per la monarquia marroquina. En aquest sentit l'anomenament de Youssefi com a Primer Ministre, l'autorització a A. Sarfaty de poder retornar al Marroc i l'expulsió de Basri... són decisions amb l'objectiu de la propaganda exterior doncs el govern que s'anomena de l'alternança no és més que un canvi dels equips governamentals per generar una transició d'obertura econòmica del país als vents de la mundialització creient que serà capaç d'assegurar un clima de pau social, i la prova és que res no ha canviat: la política de seguretat regna encara i la política del govern continua fonamentalment oposada a les aspiracions socials. El poble marroquí pateix la crisi econòmica i social que s'accentua més i més, així el 3% tenen el 80% de l'economia del Marroc mentre més de 10 milions viuen per sota el llindar de la pobresa i milers han de prendre el camí de les pasteres de la mort amb l'esperança de trobar un futur millor.

L'Estat dedica pressupostos enormes a la publicitat exterior per tal de fer creure que el Marroc és un país democràtic que respecta els drets humans. Però la realitat revela la veritat de les coses i podem assenyalar a tall d'exemple la repressió salvatge que va conèixer la ciutat de Rabat els 9, 10 i 11 de desembre que ha colpejat les manifestacions pacífiques organitzades per l'AMDH i l'ANDCM, ens va retornar als anys 70, i la situació d'alerta a Rabat l'11 de desembre, el dia de l'organització de la sentada davant el parlament per l'ANDCM: tots els carrers han estat bloquejats per la policia el que va causar la mort d'un militant de l'associació -president de la secció de la ciutat d'Ifran empassat per un cop de mar, doncs només al mar els aturats van trobar un lloc lliure per esperar l'arribada de l'hora de la manifestació-. Cal afegir la detenció

de militants dels drets humans i d'aturats i la seva persecució per la justícia, així com la prohibició de 3 diaris,...

LI. Quin és el vostre balanç del moviment de treballadors a El Ejido?

R. Cal dir que l'ANDCM dóna una importància particular a la qüestió de la immigració, de fet la causa fonamental de la immigració és l'atur i la crisi econòmica amb els seus impactes desastrosos que pateix el poble marroquí, que vol dir que, com a aturats, nosaltres constituïm un projecte d'immigració.

En aquest sentit l'ANDCM ha considerat i considera sempre els problemes dels treballadors marroquins d'El Ejido o d'altres llocs com problemes que ens impliquen i ens concerneixen, és en aquest sentit que vam participar a l'organització de la sentada de solidaritat amb els nostres companys a El Ejido davant l'ambaixada d'Espanya a Rabat i davant el Consolat espanyol a Tànger amb l'objectiu de sensibilitzar l'opinió pública marroquí i internacional sobre el racisme que pateixen els nostres companys d'El Ejido i altres llocs i que aquest racisme no és més que producte del sistema capitalista, per la qual cosa és necessari lluitar junts contra aquest sistema i contra totes les lleis d'immigració que no són més que formes de racisme i de discriminació. A nivell nacional, l'ANDCM ha estat sempre contra les màfies de les pasteres de la mort que s'aprofiten del nostre patiment i és per això que hem elegit el 16 de maig de cada any (la data de l'assassinat de Mustafà el Hamzaoui) com la data de denúncia de les causes principals de les pasteres de la mort i com a dia de solidaritat amb les víctimes d'aquest fenomen .

LI. Alguna altra qüestió?

R.- Per l'ANDCM l'atur és un producte del sistema capitalista, la qual cosa significa que la lluita contra l'atur necessita de la constitució d'un front comú d'aturats obrers, estudiants i de tots els marginats a nivell nacional i internacional. La lluita contra l'atur no es farà només en un sol país, exigeix per resistir de posar en comú les nostres forces i en aquest sentit discutim a nivell de l'ANDCM l'organització d'una trobada internacional al Marroc sobre l'atur i la mundialització per establir una estratègia comuna amb objectius clars de les nostres lluites.

(ve de la pàg. 6)

tos els treballadors i treballadores d'origen estranger, tinguin o no tinguin permís de residència i que permetin l'afiliació al seu respectiu sindicat a tots els treballadors i treballadores immigrants que hi viuen a la nostra població, tinguin o no tinguin permís de residència.

Demanar a tots els partits polítics que permetin l'afiliació a la seva respectiva formació política a tots els estrangers residents a la nostra vila, sigui quina sigui el seu origen i condició.

L'Ajuntament de Blanes quan convoqui una reunió o una manifestació ciutadana, convocarà a tots i totes els blanencs i blanenques, sigui quin sigui el seu origen i condició.

L'alcalde de Blanes, com a Cap de la Junta de Seguretat Local, donarà instruccions a la policia local i els cossos de seguretat que actuen a Blanes per tal que en qualsevol reunió i manifestació convocada per l'Ajuntament, vetllin pel dret a la reunió i manifestació de tots els blanencs i blanenques, sigui quin sigui el seu origen i condició.

Enviar una carta a totes les associacions de veïns, entitats esportives, culturals i de tota mena, a totes les ONG, a tots els partits polítics i a tots els sindicats blanencs, una carta amb aquesta moció, per tal que siguin assabentats i actuïn en conseqüència.

Independència total o humiliació permanent

Entrevista amb Salah Yamal, escriptor i historiador palestí que resideix a Barcelona, ponent de la comissió de cultura de l'Ateneu Barcelonès i col.laborador d'El Periódico.

L.I. Quasi 300 morts palestins en poc més de dos mesos de Nova Intifada. Com expliques la decisió que suposa pels palestins mantenir aquesta confrontació tan desigual i tant costosa en vides?

S. Y. De la mateixa manera i opció que van prendre els vietnamites, argelins, etc. contra el colonialisme ianqui, francès... Els israelians tenen la força bruta i són el gen-

darme de la zona. Els palestins són conscients d'aquest desequilibri de forces, però també són conscients que no hi ha cap altra sortida: o la independència total o la humiliació permanent.

L.I. Mentre duraven aquests enfrontaments hi ha hagut diverses iniciatives de pau, per què creus que no han tingut cap èxit?

S. Y. Perquè hi ha un conflicte entre dos bàndols, l'un més fort i l'altre més dèbil. El primer vol imposar a l'altre la seva pau –la *pax romana*– Per a més *inri* l'àrbitre (els EEUU i no pas l'ONU) també juga a favor de l'avançada del colonialisme que representa l'Estat d'Israel.

L.I. El problema és que Arafat està perdent la

capacitat de convèncer els palestins de seguir els seus acords?

S.Y. Els palestins ja han perdut la paciència, només els convenç la fi per sempre de l'ocupació militar israeliana.

L.I. Com podries resumir la situació econòmica i política que viuen els palestins?

S.Y. Paupèrrima. Els territoris ocupats estan bloquejats totalment a l'interior i per l'exterior.

L.I. Com pot influir la convocatòria d'eleccions anticipades a Israel en l'evolució del conflicte?

S.Y. En no res. Com a exemple, els àrabs que viuen a Israel –ingenus– van votar per Barak perquè va presentar-se com el paladí de la pau, i ja veus el pacifista: 300 morts i milers de ferits palestins en dos mesos d'Intifada. O sigui, no són de fiar, guanyi qui guanyi les pròximes eleccions als palestins els és igual.

L.I. Si haguessis d'explicar en quatre paraules l'origen del conflicte, quins elements destacaries?

S.Y. No ho dubtis, a part de la idiosincràsia artificial de l'Estat d'Israel, és la mentalitat de prepotència i de "divinitat" que caracteritza el comportament de l'Estat i, si m'apures, el 95% de la societat israeliana.

L.I. Quin creus que és el futur?

S.Y. No ho sé.

L.I. I una possible solució?

S.Y. No n'hi ha cap altra, la retirada de l'exèrcit ocupant d'Israel de Cisjordània (inclòs Jerusalem Oriental) i Gaza, per complet. La marxa dels provocadors colons i si volen poden quedar-se, però desarmats i sota les lleis civils palestines, com qualsevol altre ciutadà. També cal buscar una solució definitiva per als tres o quatre milions de refugiats palestins que estan dispersats pel món, perquè si no... tindrem un focus permanent de tensió.

13 de desembre del 2000

Israel: Prou terrorisme d'Estat

L'exèrcit israelià no només està reprimint brutalment la resistència palestina, sinó que du a terme – i justifica! – el terrorisme d'Estat, amb assassinats premeditats de dirigents de la Intifada. Com a mostra reproduïm un fragment d'un article aparegut a El País el 13 de desembre, que no necessita comentaris:

"L'alliberament dels quatre israelians permetria, així mateix, col·locar durant uns dies en un segon pla la sangonera de la Intifada i els episodis tèrbols de guerra bruta, que van acabar

ahir amb l'assassinat, de 15 trets, d'un dirigent d'Al Fatah de 28 anys a la ciutat cisjordana de Betlem. La víctima, Yusef Abu Sauí, era líder l'Al Fatah a la població d'Al Jader, del districte de Betlem. Amb aquesta mort són ja quatre els dirigents de la Intifada abatuts per Israel de manera selectiva. El dilluns va morir a Nablús, de 18 trets, un dirigent fonamentalista de Yihad Islàmica que havia sortit d'una presó palestina dues setmanes abans.

El viceministre de Defensa israelià, Efraín Sné, va advertir ahir que Israel seguirà amb aquesta activitat i que tindrà resultats concrets. "Només hi ha una manera d'aturar els atacs palestins, i és colpejar contra els qui dirigeixen els comandos que disparen", va afirmar Sné".

Paraguai

Investigació i càstig!!!

Transcribim extractes del comunicat que ens ha fet arribar la LIT-ci de la seva secció paraguaiana, el Partido de los Trabajadores, sobre l'intent d'assassinat de Tomás, un company camperol dirigent de les ocupacions de terra de l'Alto Paraná. A més de la importància que suposa la defensa de qualsevol lluitador obrer i popular, per nosaltres hi ha la d'un dirigent internacional que fa quasi dos anys ens explicava a Barcelona els detalls de la situació del seu país, i l'any passat rebia a casa seva -a l'ocupació de El Triunfo- dues companyes de LI per tal que coneguéssim de prop l'ocupació camperola. Des d'aquí la nostra exigència de càstig als culpables, que ja hem fet arribar tant a ASAGRAPA, com al PT, així com la crida perquè s'hi afegeixin totes les organitzacions obreres i populars que llegeixin aquestes ratlles. (Notes de solidaritat al telèfon d'ASAGRAPA 00- (063) 122 552; han de ser curtes per ser llegides a la manifestació del 16/12. Us agrairiem que ens les feu arribar per e-mail per enviar-les també al PT).

"Rebutgem l'atemptat contra el company dirigent camperol Tomás Zayas

El Partido de los Trabajadores, PT, denuncia l'intent d'assassinat patit pel company president de l'Asociación de Agricultores del Alto Paraná (ASAGRAPA) i dirigent del nostre partit, Tomás Zayas, pel qual van resultar ferits de balada dos companys d'Asagrapa, Teodoro i Evaristo Galeano.

El PT rebutja enèrgicament el fet i exigeix a les autoritats policials de la zona la immediata detenció del regidor *colorado* de Minga Guasú, Timoteo González, autor dels trets, així com de tots els qui l'acompanyaven en el criminal atemptat.

El succés va esdevenir el passat divendres 24 de novembre a Minga Guasú, Alto Paraná, quan un grup *colorado-oviedista* encapçalat pel regidor Timoteo González, atacà amb pals, pedres i armes de foc Zayas, qui es trobava amb d'altres companys dirigents veïnals, en sortir d'una reunió de la Coordinadora de Comitès Veïnals de Minga

Guasú.

(...) La mafia que mou el negoci del peatge, Tapé Porá, comandada per l'ex-president Juan Carlos Wasmosy i l'oviedisme feixista assassí pretenen dominar el poder econòmic i polític a Minga Guasú, per arrasar la zona i continuar robant impunement.

El Partido de los Trabajadores se solidaritza amb el company Zayas, amb els germans Galeano i amb tots els companys que van ser covardament agredits, i exigeix justícia.

Fem responsables directes de l'estat de terror en què viuen els pobladors de la zona implantat pels mafiosos i feixistes, al govern del president Luís González Macchi, al ministre de l'Interior, Julio César Fanego, a les autoritats departamentals així com a la policia de l'Alto Paraná.

El PT recolza, finalment, la convocatòria d'Asagrapa a una mobilització popular el dissabte 16 de desembre, per dir PROU!! als mafiosos i feixistes, i crida els treballadors de la ciutat i el camp de Minga Guasú a mantenir-se alerta, fermes i units per repel·lir els atacs d'aquests delinqüents.

Asunción, 2 de desembre de 2000
Comitè Executiu Nacional
Partido de los Trabajadores - PT

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515 (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms .....

.....

Adreça .....

Població..... CP.....

Telèfon ..... Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

